

Коли глухої ночі Євграфа Фірсовича Горєлова зненацька арештовано, він був певний, що це явне непорозуміння. Його не збентежило й те, що протягом чотирьох годин усю невелику квартиру перетрусили й забрали конспекти лекцій з історії, які він приготував для своїх студентів з педінституту, та кілька випадкових книжок. Він навіть не попрощався з вкрай переляканими дружиною й дочкою і вийшов з дому, мов на якусь часинку в дрібній діловій справі

Те, що в місті з якогось часу почалися арешти, — Євграф Фірсович знав, але що ж тут дивного? В умовах переможного наступу соціалізму класово ворожі елементи, видимо, чинять одчайдушний опір, і цілком слушно сказав Горький: "Якщо ворог не здається, його треба знищити". Дуже можливо, що під час масових арештів трапляються помилки — кінь на чотирьох ногах, та й то спотикається, але ці помилки, безперечно, виправлять, тож виправлять і грубу помилку з його арештом.

Не похитнуло певності Євграфа Фірсовича й те, що, коли його привезли в НКВС, у кімнаті із заґратованими вікнами йому наказали роздягтись до тіла й ретельно обшукали весь одяг та білизну, промацуючи кожний шов. Здивувало тільки, навіщо відрізали на штанях металеві ґудзики — а як же триматимуться без них штани? На його прохання покликати когось із відповідальних працівників оперативник грубо grimнув на нього: "Мовчати!" І це зрозуміло — оперативники й вахтери не можуть знати, хто з привезених винен у чомусь, а хто ні, вони тільки виконують свій обов'язок, а до того ж дуже можливо, що й відповідальних працівників у таку пізню пору немає тут: треба ж і їм відпочити колись.

Не стурбувала Євграфа Фірсовича й опрічна камера з прикріпленим до цементової підлоги залізним ліжком і твердим матрацом: не могли ж пустити його розгулювати по коридору й заглядати через прозурки в камери, де сидять справжні злочинці!

Він так і не заснув до ранку, сповнений незвичайних вражень і чекаючи, коли настане день і розв'яжеться прикре непорозуміння з його арештом. Але й ранком його нікуди не покликали й до нього ніхто не прийшов. Лиш дали пайку хліба, насипали на папір з чайну ложечку цукру та принесли горнятко прохололого окропу. Це вже не подобалось Євграфові Фірсовичу — чого ж зволікають з ним? І цукру дали зовсім мало — він звик пити солодкий чай. Та й хіба не можна було дати справжнього окропу замість цієї тепленької водички!

Трохи згодом стало чути, як двері камер у коридорі розчиняються й зачиняються. Розчинили двері й до його камери, і коридорний наглядач скомандував: "Устати! Струнко!", ніби Євграф Фірсович не помилково затриманий, а звичайний арештант. Зайшов якийсь чоловік у військовій уніформі з червоними петлицями й, спитавши коридорного: "Новенький?", щось записав у зошиті, і не встиг Євграф Фірсович звернутись до нього, як чоловік з червоними петлицями зник, а коридорний перед самим носом Євграфа Фірсовича грюкнув дверима й клацнув замком.

Це обурило Євграфа Фірсовича, він став стукати кулаками в двері й кричати, що о першій годині в нього лекція в педінституті, на нього чекатимуть студенти, а його затримують тут хтозна-чого...

Коридорний не одразу підійшов до дверей. Одчинив віконечко, через яке Євграфові Фірсовичу дали раніш сніданок, і стомленим голосом спитав:

— Ну, що там ще?

— Мені на лекцію треба збиратись уже, а я тут сиджу хтозна-чого. В чому річ?

— І сидітимете й далі тут. А якщо будете стукати в двері, в нас карцер є, де вам прочитають лекцію, як треба поводитись. Ясно?!

Коридорний пристукнув віконечко, і Євграф Фірсо-вич стояв кілька хвилин спантеличений, не знаючи, на яку ступити. Звісно, коридорний — дрібний гвинтик у складній системі органів безпеки — що він може знати, але повинні ж уже прийти й відповідальні працівники. Де ж вони?

Якщо попервах Євграф Фірсович počував себе в опрічній камері, як і вдома, коли несподівано псувалась електрика й доводилось вимушено байдикувати, нетерпляче домагаючи монтера, що прийде й полагодить освітлення, то далі йому стало здаватись, ніби він сидить, як за часів воєнного комунізму, на глухій залізничній станції і тягуче чекає поїзда, що невідомо коли прийде, та й не знати, чи пощастить пробитись до нього крізь натовп таких же змудьгованих, як і він, людей.

Але не можна ж так сидіти без кінця! Не інакше як сталося щось незвичайне, що прикувало до себе увагу відповідальних працівників НКВС і тому вони забули Євграфа Фірсовича. Але — що саме?

І тільки тепер Євграф Фірсович пригадав, що вдень перед арештом він прочитав у газеті приголомшливе повідомлення: десь зник пілот Леваневський, що мав перелетіти через Північний полюс. Цей переліт був би сенсаційним досягненням радянської авіації і за перебігом його уважно стежив увесь Радянський Союз. І раптом радіозв'язок з літаком Леваневського урвався! В офіційному повідомленні ще не було тривоги, але з того факту, що про це повідомлялося, відчувалось, що справа серйозна й не виключена можливість аварії. А може, й трагедії?.. Може, лежить тепер Леваневський тяжко покалічений (а то й мертвий) на крижині між уламками потрощеного літака, а навколо скута морозом пустеля і скажений буран вкриває його білим саваном снігу?..

Увечері перед арештом Євграф Фірсович не втерпів і зателефонував до знайомого секретаря обласної газети дізнатись, чи є нові відомості про Леваневського, але нового нічого не було, лиш загадкова мовчанка з літака Леваневського.

Згадавши все це, Євграф Фірсович трохи заспокоївся. Ну, певна річ, відповідальні працівники НКВС, як і всі громадяни, стежать за наслідками розшуків Леваневського, і їм тепер не до Євграфа Фірсовича та дивного непорозуміння з ним.

Аж наприкінці третьої доби, пізно ввечері, його повели довгим коридором з усякими поворотами до якогось кабінету. І перше, з чим звернувся Євграф Фірсович до людини середніх літ з брезклим, посірілим від нічної роботи обличчям, що сцціла в кабінеті за письмовим столом, було запитання:

— Насамперед скажіть, будь ласка, що сталося з Леваневським?

— Вас приведено сюди не для розмов про Леваневського, а у вашій справі... Я ваш слідчий, моє прізвище — Чусовітін.

— У якій справі? — щиро здивувався Євграф Фірсович.

— Ось про це й будемо говорити, — відповів слідчий і поклав перед собою аркуш чистого паперу, на якому чітко написав угорі "Протокол допиту".

"Що за протокол? Який може бути допит? Чи він має мене за злочинця?" — подумав Євграф Фірсович і обурено спитав:

— Що це значить? Чому мене тримають ось уже три дні? На якій підставі?

— Спокійно, спокійно! — застережливо підніс правицю слідчий. — Ви обвинувачуєтесь у контрреволюційній агітації і контрреволюційній організації.

— Що, що? — не пойняв віри своїм вухам Євграф Фірсович.

— Стаття п'ятдесят восьма, пункт десятий і одинадцятий, — уточнив слідчий, іронічно посміхнувшись.

— Та ви що — збожеволіли? — вигукнув Євграф Фірсович, до краю вражений. — Я — і контрреволюційна агітація!

— Так, так, саме ви, а не хто інший. А взагалі киньте прикидатись дурником. Такі понти* ми вже не раз бачили тут, і запевняю вас — вони не допоможуть! Отже — ваше прізвище, ім'я, по батькові?

'Понт (кримін. жаргон) — викрут, виверт.

82

Євграф Фірсович був так ошелешений від несподіваного перетворення його арешту на серйозну політичну справу, що слідчий мусив сам називати його анкетні дані й спинився тільки на запитанні про партійну приналежність.

— Член РКП(б)? З якого року?

— З сімнадцятого, — знайшов у собі сили твердо відповісти Євграф Фірсович, але слідчий вивів його з рівноваги новим запитанням:

— У білих арміях служили?

"Та він що — знущається з мене? Хіба йому невідомо, хто я?" — подумав Євграф Фірсович і гордо відповів:

— Я — колишній московський червоногвардієць, брав участь у штурмі Кремля, воював на Дону й Україні...

Він глянув скося, що там записує слідчий, і побачив тільки кінець фрази: "...арміях не служив".

— Та-ак... — протягнув замислено слідчий і пильно подивився на Євграфа Фірсовича.

— Ви викладали історію в педінституті?

— Так.

— А що ви казали на своїх лекціях про Троцького?

— Нічого особливого не казав...

— Ні, ви вихваляли Троцького, в нас є матеріал про це.

— Я вихваляв Троцького? — щиро здивувався Євграф Фірсович.

— Так, так, — ви.

Євграф Фірсович напружив пам'ять, намагаючись пригадати, що й коли він міг сказати десь про Троцького. Нарешті таки згадав:

— Якось студенти спитали мене, ким був Троцький за перших років революції...

— І ви стали висвітлювати роль Троцького в Жовтневій революції?

— Я коротко відповів студентам, що Троцький був спочатку головою мирної делегації в Бресті, а потім наркомом військових справ.

— Цебто розповідали про дипломатичну й військову ДІЯЛЬНІСТЬ його?

— Так... — нерішуче промовив Євграф Фірсович, не вловлюючи підступної різниці між словами "відповісти" й "розповідати".

— Ну от і гаразд. На перший раз досить. Прочитайте й підпишіть протокол.

Євграф Фірсович узяв папір і став читати чітко написані рядки. У протоколі було написано ніби те, що казав Євграф Фірсович і разом із тим відчувалась якась тональна різниця між сказаним і записаним, але виявити її й заперечити він уже не міг. Занадто стомився від нервового напруження й збентеження, щоб заглиблюватись в зміст і критично аналізувати щось. Непевною рукою він підписав три сторінки протоколу і якийсь час вагався, куди покласти перо на столі слідчого.

— Ми ще з вами будемо говорити на цю тему, а поки що раджу вам добре подумати й пригадати все, що ви будь-де й будь-коли говорили про Троцького, — сказав наостанку слідчий, і Євграфа Фірсовича повели до його камери.

Слідчий міг би й не радити цього, бо однаково Євграф Фірсович до ранку не міг заснути, намагаючись пригадати, де й коли він сказав щось необмірковане, що призвело до створення проти нього цілої справи. Та хоч як напружував він свою пам'ять, а нічого, крім відповіді студентам, не міг пригадати. Але що ж у цій відповіді злочинного? Він сказав правду. Не міг же він брехати студентам і вигадувати для чогось небилиці! Так, Троцький був першим головою мирної делегації на Брестських переговорах, був наркомом військових справ, але хіба в цьому суть? Важливо те, що він помилився зі своєю теорією перманентної революції, взагалі він фразер, а не політик. Його заперечення можливості побудувати соціалізм у одній країні Сталін блискуче спростував, успішно здійснивши колективізацію та індустріалізацію. Ні, Євграф Фірсович ніколи не був прибічником поглядів Троцького, і коли в середині двадцятих років у партії постало питання, чи продовжувати дискусію з Троцьким, Євграф Фірсович, не кривлячи душею, проголосував проти. От хіба що хтось наклепав на нього за той анекдот про Гатчину й

Троцького, що його він чув од когось і, може, сам розповів комусь. Анекдот таки подобався Євграфові Фірсовичу: як зватиметься всім відома Гатчина, перейменована раніш на Троцьк, тепер, коли Троцького оголошено ренегатом? Відповідь — "Рене-

Гатчина" була така дотепна, що Євграф Фірсович зареготав би й зараз, якби ситуація не була така сумна. А втім, і в анекдоті нема нічого поганого, та й Євграф Фірсович не пам'ятає, щоб він взагалі розповідав кому-небудь якісь анекдоти. Та якби в цьому була його провина, то слідчий, напевно, й розпочав би з анекдоту допит. А, власне, про що питав слідчий?

Євграф Фірсович став перебирати в пам'яті запитання, які йому ставились, і свої відповіді, й з усім цим було, либонь, гаразд. От тільки із відповіддю про соціальне походження загнувся трохи й сказав: "Походжу із селян-бідняків". І в цьому була правда. Не розводиться ж про те, що батько, коли дід погорів (чи не від того й пішло прізвище — Горєлови?), подався з села шукати щастя-долі в Москві. Колись батько закінчив першим учнем церковно-парафіяльну школу, й це допомогло йому через якийсь час улаштуватись лакеєм у "Слов'янському базарі". Батько хотів "вивести сина в люди" й дати йому не сільську освіту, а "справжню", де вчаться паничі, ось чому Євграф Фірсович опинився в одній з московських гімназій. Проте закінчити її не пощастило Євграфові Фірсовичу: батька за щось прогнали з "Слов'янського базару", не стало більше "чайових", а платити п'ятдесят карбованців річно за право навчання в гімназії він уже не міг, і Євграф Фірсович пішов з п'ятого класу.

Усе сказано правильно, але слідчий, видимо не вірячи його словам, здивовано спитав: "Селянсько-бідняцьке походження і — гімназія?" — "Так, неповних п'ять класів гімназії, а після демобілізації — робітфак і Московський університет".

Слідчий занотував: "Освіта вища". І це було правильно. Але хіба такий лаконічний запис міг сказати про страшне приниження батька, коли він, низько вклоняючись, намагався з усіх сил догодити п'яним купцям,

потурав усім їхнім диким забаганкам, втрачав не тільки людську гідність, але й людське обличчя! Ось що коштувала гімназія!.. Нічого цього не відбивав протокол допиту, і що більше думав про нього Євграф Фірсович, тим дужче дратувала його і хитрість слідчого, і брак наполегливості під час допиту в самого Євграфа Фірсовича. Заснув він, змучений думками, аж перед ранком.

Збудив його загальний "підйом" о шостій годині, — більше спати йому не давали. До прозурки в дверях раз у раз підходив коридорний і, бачачи що Євграф Фірсович куняє сидючи, кричав:

— Не спати! Встати й пройтись по камері, інакше —карцер!

Довелось долати сон і терпляче чекати, що його ось-ось знову викличуть на допит.

Однаке на допит його не викликано, а натомість надвечір вивели з камери в двір, посадили у велику закриту машину, відому вже в місті під назвою "чорний ворон", і повезли для чогось у тюрму.

Це зовсім спантеличило Євграфа Фірсовича, і він не знав, що й думати. Чого це в тюрму, коли його не засуджено, навіть не допитано як слід, не з'ясовано, власне, в чому ж його провина?

Нічого не розуміючи, Євграф Фірсович опинився у великій камері, де на нарах і під нарами розмістилось не менш як душ двісті людей. "Ого, скільки їх тут!" — подумав він, розглядаючись, де б примоститись і собі. Досі Євграф Фірсович був певний, що за ґратами сидять тільки справжні злочинці — злодії, шахраї, грабіжники, ця клята спадщина капіталістичного минулого, та ще ті недобитки контрреволюції, що останнім часом з одчаю підняли голову. Але невже їх так багато?

Коли в'язні, трохи розсунувшись, дали місце сісти на нарах Євграфові Фірсовичу, він з острахом і цікавістю став розглядати камеру, шукаючи

очима характерних бандитських пик і невдало підроблених під добродійних радянських людей білогвардійських фізіономій. Та хоч як напружував він свою уяву й зір, а бачив навколо таких же звичайних людей, як і по той бік ґрат. Таких же службовців, колгоспників, траплялися й робітники, надто з молоді. Окремим гуртом трималися в камері китай-ці-городники з півдня Читинської області, в яких часто купував на базарі Євграф Фірсович редиску й огірки. "А їх за що ж? — подумав він. — Такі ці китайці працьовиті й чемні..."

Особливо вразила його велика кількість військових, серед яких був навіть ад'ютант командувача Забайкальської військової округи — старший лейтенант Прозванцев, якого в камері жартома звали "мятежный лейтенант Прозванцев". Здивували Євграфа Фірсовича й літні червоні партизани — колишні забайкальські козаки, що воювали з білими сотнями отамана Семенова. Хоч партизани трималися в камері теж окремо, пильнуючи своїх "сидорів", проте Євграф Фірсович залічив їх в одну суспільну групу з командирами й червоноармійцями, що здобула перемогу Жовтня й стерегла його здобутки.

Коли Євграф Фірсович оббувся трохи, він помітив, що тільки чотири чоловіки з усієї великої камери викликають у нього сумнів щодо своєї безневинності. Перший був Петька — досить типовий кишеньковий злодій, яких не раз бачив Євграф Фірсович на базарі й залізниці, люди їх ловили на гарячому й нещадно били, поки їх не брала прибула на ґвалт міліція. Але про Петьку одразу ж попередили Євграфа Фірсовича: це стукач, якого треба стерегтись; тюремна адміністрація навмисно впихнула його в камеру "ворогів народу", щоб мати там своє око, для чого Петьку через день викликають на коридор, де він дає інформації і підготовується.

Другим непевним чоловіком видався Євграфові Фірсовичу молодий грек Посполітаки, або, як його звали в камері, — Посполітайка, що був уже засуджений за шпигунство на користь Греції. Цей блондин із зеленавими очима, крім прізвища, нічого не мав грецького у своїй зовнішності, і Євграфові Фірсовичу було невтямки, що могла мати від

його шпигунства далека Греція, коли Посполітайка сидів безвиїзно в Читі, працюючи тут перукарем? У камері він був дуже потрібною людиною, бо зумів пронести й вдало переховував під час трусів лезо безпечної бритви, яким, приладнавши його до патичка з віника, потай голив "заможних" в'язнів за цигарку махорки. Проте Посполітайка голив і дурно, якщо хто не мав чим заплатити, — з гуманності й любові до свого фаху.

Деяку підозру викликав засуджений як шпигун кореець Кім: занадто він низький для корейця й чи не є він потаєнний японець, що прикидається корейцем? Збивало з пантелику тільки те, що тоді як японці визначаються своєю чистотою й охайністю, Кім був страшений нечупара, ніколи не вмивався й ходив по камері брудний і смердючий. А втім, з півлітра літепла, що видавали в'язням на добу, важко було виділити половину на вмивання, а коли виходити з тюремної теорії, що відро води заміняє кілограм масла, то вічно голодному Кімові не було ніякої рації витратити воду для зовнішніх потреб.

Дуже непевним щодо свого соціального походження видавався Євграфові Фірсовичу комірник із "Загот-зерна", кремезний дядько Силаев, засуджений за економічну контрреволюцію: не інакше як колишній куркуль, що завчасу втік з села й приховувався в місті. Коли наступного дня в камері дехто одержав передачу й блатний Петька попався на тому, що нишком поцупив у когось кілька сухарів, його тяжко били. Петька повалився від ударів на цементову підлогу, і треба було бачити, як, відштовхуючи інших, до Петьки підскочив шулікою Силаев і бив його щодуху передом чобота в живіт, у голову й груди. Якби на одчайдушний крик Петьки коридорний наглядач не відчинив дверей до камери, навряд чи Петька залишився б живий. Від нього враз відступились, і, важно відсапуючись, Силаев сів на нари, дуже невдоволений, що не дали порішити злодюги. Так розправлялися колись з конокрадами куркулі на селі, і Євграф Фірсович пам'ятає ще з дитинства одну таку трагічну сцену. "А втім, — подумав він, — не милосердствували з конокрадами й злидарі, в яких забрано стару шакапину — єдину

годувальницю великої сім'ї". Отже, й цей єдиний аргумент проти Силаєва був нетривкий.

З особливою бентежною цікавістю поглядав Євграф Фірсович на військових. Хто б міг думати, що їх у тюрмі так багато сидить! Кого тут тільки не було: піхотинці, танкісти, два спішені кавалеристи, пілот і бортмеханік; навіть якийсь бухгалтер-інтендант і політрук доповнювали цей своєрідний військовий кворум. Особливо інтригував Євграфа Фірсовича політрук: людина з такими обов'язками скоріше сама могла посадити когось у тюрму, ніж сидіти в ній засудженою. Як виявилось, Євграф Фірсович був недалекокий від істини.

У камері виділявся рухливістю й балакучістю молодий чоловік Рум'янцев, що донедавна працював витівником у місцевому робітничому клубі. Чи то за інерцією від своєї веселої спеціальності, чи тому, що він був засуджений тільки на п'ять років — надзвичайно короткий, як порівняти з іншими, строк, Рум'янцев був оптиміст, бадьорий і енергійний. Це він ціною красномовності й уміння розворушувати найчерствіші людські душі випросив у двох скнар, що одержували передачі, триста грамів хліба й зробив з них мініатюрні шахи, в які сам ніколи не грав; це він посунувся й дав біля себе місце Євграфо-ві Фірсовичу; він же став йому й за гіда в цьому лабіринті людських доль. На прохання Євграфа Фірсовича він розповів про дивовижний поворот фортуни в політ-руковому житті.

— Уся біда політрука в тому, що він звернув увагу на трьох червоноармійців, котрі на політзаняттях ставили йому всілякі каверзні запитання, особливо про Троцького...

("Отак, як і мені студенти", — подумав Євграф Фірсович).

— Політрук, знаєте, сам був не дуже підкований, такі запитання його пантеличили й дратували, і він не придумав нічого кращого, як написати

на тих трьох рапорт, що вони, мовляв, навмисно ставлять йому провокаційні троцькістські запитання.

("А може, й мені слід було б написати заяву на тих моїх студентів?" — подумав Євграф Фірсович і тяжко зітхнув).

— Червоноармійців посадили на губу, і незабаром військовий трибунал обвінчав їх на десять років кожного... Он вони, небораки, й сидять утрьох, як три брати, — мотнув головою у протилежний бік камери Рум'янцев, де на підлозі, підстеливши шинелі, напівлежали три хлопці у військових гімнастечках і про щось розмовляли між собою.

— А як же тут опинився їхній політрук? — не зрозумів Євграф Фірсович.

— А дуже просто, — всміхнувся Рум'янцев. — Опинившись після суду в одній камері, хлопці, не будь дурні, написали й собі доноса на свого політрука — як тут кажуть: "підібрали під нього ключі й здали в солдати". Слідчий, не довго думаючи, підігнав політрука теж під троцькізм, і політрук, діставши свою десятку, з примхи долі опинився в тій же камері, де і його колишні червоноармійці. Тут їх, як висловлюються математики, й зведено до одного знаменника...

("Як добре, що я не написав заяви на тих студентів!" — полегшено зітхнув Євграф Фірсович). А тим часом Рум'янцев оповідав далі:

— Але на цьому червоноармійська помста не закінчилась. Нещодавно політрук захворів, і його на тиждень узяли з камери до лікарні. Назад політрук повернувся з торбинкою сухарів, яких насушили йому санітарки з тих його пайок, котрих він не їв через високу температуру, і ось першої ж ночі в камері з-під голови політрука витягли ці сухарі й викинули в парашу. Ні для кого не було секретом, що це вчинили "три брати". Наступного ранку вони ще відганяли від параші Кіма, що намагався дістати звідта сухарі й задовольнити ними вічно голодний шлунок.

Дуже зацікавив Євграфа Фірсовича й капітан Бог-диль. Як міг опинитися серед "ворогів народу" цей колишній владивостоцький молотобоець, що пам'ятав з юнацтва японську інтервенцію? Таж це типовий командир робітничо-селянської Червоної Армії! Високий на зріст, жилий, він і в тюрмі не дуже змарнів, бо його дружина-кравчиня щомісяця тягала в тюрму великий лантух передачі. Невже й такий міг зрадити? — не сховався з дива Євграф Фірсович, дізнавшись од Рум'янцева, що Богдиля засуджено за зраду.

Євграф Фірсович постарався познайомитись з Бог-дилем і став якомога делікатніше розпитувати його про слідство й суд, мотивуючи це тим, що для історії треба збирати відомості про все.

— Ну що ж, моя історія досить звичайна як на сьогоднішній час, — сказав Богдиль, скручуючи з махорки цигарку й відповідаючи киванням головою на численні відгуки, звернені до нього: "Товаришу Богдиль, — сорок!", "Каштан, мені хоч маленького бичка!". Це просили майбутній недокурок ті бідолахи, що не мали передач, але страшенно хотіли курити. Богдиль глибоко затягнувся махорчаним димом і сказав:

— Вас, очевидно, цікавить, як оформляють справу бойового командира в наші дні?

— Так, так, дуже цікавить, — поспішно підтакнув Євграф Фірсович.

— А дуже просто! Для цього не треба ні провини, ні доказів її, а треба тільки, щоб хтось вищий за вас визначив вам статтю й строк, а все інше додасться.

— Цебто як? — не збагнув Євграф Фірсович. — Мені, наприклад, слідчий на єдиному поки що допиті закинув, ніби я популяризував на своїх лекціях Троцького, тоді як нічого подібного не було, — так невже ж цього досить, щоб засудити мене?

— Цілком! — спокійно відповів Богдиль і посміхнувся. — Шд час збройного конфлікту на Кигайсько-Східній залізниці я командував батальйоном, мав нагороди, а тепер, через вісім років, мене обвинувачено, ніби я навмисно підвів свій батальйон під ворожий вогонь, щоб той зазнав великих втрат. На моє прохання дістати з архіву наказ по дивізії, де відзначалось моє вдале оперативне командування, внаслідок чого мій батальйон зазнав найменших проти інших частин втрат, слідчий засміявся: "Встиг, значить, повідомити, що свій стоїть! Тому й не стріляли по твоєму батальйону" Весело?.. Одне слово, — хоч верть-кругь, хоч круть-верть, а козі смерть, — закінчив Богдиль і передав недокурок в одну з простягнутих до нього рук.

Усе це скидалося більше на недотепний анекдот, ніж на реальну дійсність, але не могли ж змовитись і дурити його ці люди, не сини давно скасованих капіталістів і поміщиків, а такі ж трудящі, як і він сам.

Але, наче на довершення всього, що ламало давнє уявлення Євграфа Фірсовича про вищу справедливість і безсторонню законність нового світу, за який він бився колись під брамами Кремля й на фронтах громадянської війни, до камери надвечір ввели нового в'язня, привезеного з Борзі. З розпитувань, якими звідусіль закидали новака, виявилось, що це рахівник із "Балейзолота", колишній козак-партизан, обвинувачений тепер у готуванні якогось контрреволюційного повстання. Його тільки один раз викликано на допит, де, власне, ні про що й не допитувано, а лиш встановлено його особу, а вчора, перед етапуванням сюди, йому зачитано вирок Особливої наради в Москві, з дати якого бідолаха дізнався, що його засуджено перше, ніж заарештовано! Виходило неймовірне: два тижні рахівник, нічого не відаючи, працював у

"Балейзолоті", ходив на волі, вже приречений на довге поневіряння в таборах за якесь фантастичне повстання, котре він і гадки не мав робити...

Євграф Фірсович не пойняв віри власним вухам і попросив прибулого ще раз розповісти про свою справу, але виходило те ж саме: спочатку десь заочно судили, а потім узяли відбувати кару...

Євграфа Фірсовича це так приголомшило, що він не одразу й збагнув з відповідей прибулого іншим, як стоїть справа з розшуками Леваневського. Почув тільки, що розшукувати зниклого Героя Радянського Союзу послано пілотів Мазурука й Слєпньова. Але що ж діється в країні?..

Наступного дня був день передач, якого жадібно чекали в'язні, що мешкали раніш у цьому місті. Це була не тільки дуже потрібна підтримка до голодного раціону тюрми, а й єдина можливість дізнатися щось про рідних, що лишились на волі. Сам факт передачі свідчив, що дружина, брат або сестра чи батьки ще не арештовані, а із складу й якості передаваного можна було приблизно уявити, чи не позначився арешт члена родини на інших, чи не погіршало їхнє матеріальне становище. Саме тому зранку коло дверей товклося кілька людей з каштаном Богдилом, трепетно чекаючи, коли з корвдора викличуть їхні прізвища.

Старший лейтенант Прозванцев нічого не доживав і тому спокійно грав з кимось у шахи. Ще під час слідства він дізнався від слідчого, що його дружина, з котрою він прожив п'ять років і мав одну дитину, відмовилась від нього, викритого "ворога народу", як про це писалось в листі до місцевої газети. Окрім дружини, ніхто не міг принести в цьому чужому місті Прозванцеву передачі. Хоч його трохи підгодовували інші командири з своїх передач, та на це не можна було дуже розраховувати в умовах голодної тюремної пайки, і тому Прозванцев проміняв на хліб і махорку свій новий командирський френч та галіфе і сидів у камері в старенькій залізничній курточці з короткими рукавами та залатаних, не на його зріст штанях.

Євграф Фірсович здаля поглядав на Прозванцева, що весь віддався роздумам над черговим шаховим ходом, і заздрих на його спокій. Сам він уже відчував дошкульну порожнечу в шлунку внаслідок недоїдання за

останні дні й тоскно думав, чи ж дізнається дружина, де він опинився й чи принесе йому сюди передачу?.. Але раптом він похопився: а чи має дружина гроші не те що на передачу, а на прожиття з донькою? Його забрано за три дні до одержання зарплати в педінституті, а в останні дні місяця грошей завжди залишалося в обріз. Якщо в педінституті їй не дадуть без довіреності його зарплати (а це цілком можливо, бо досі він сам одержував і приносив додому гроші), де тоді їй позичити грошей? Євграф Фірсович знав, як усі тепер сахаються родин репресованих, уникають будь-яких стосунків з ними. Та що далеко ходити: коли три місяці тому арештували викладача літератури в педінституті, ніхто з його вчорашніх колег навіть не поцікавився, за що його забрано. Значить, так треба — органи безпеки знають ліпше за нас, хто чим дихає, і всякі розпитування означають не що інше як недовіру до роботи тих, хто стоїть на сторожі здобутків революції, а це є об'єктивно-контрреволюційні настрої.

Так думав і Євграф Фірсович, і його не мучило сумління, що він ні разу не зайшов до родини арештованого, хоч раніш не раз туди ходив і сам приймав у себе викладача літератури і його дружину; він був певний, що НКВС досить компетентний і справедливий, щоб зробити правдиві висновки в справі їхнього колеги, і тоді буде видно, як до нього слід ставитись. Щоправда, той викладач літератури був дуже розумна й вельми симпатична людина, але це ніяк не можна брати на увагу, бо там, де йдеться про класову боротьбу й інтереси революції, там нема ні товаришів, ні приятелів, ні навіть рідних, а є лише революційна доконечність.

Усе це слушно, але як прикласти його до себе, коли ти знаєш, що ні в чому не винен і не можеш бути винен перед Радянською владою? А тим часом...

Євграфові Фірсовичу стало здаватись, що він ненароком ускочив у такий капкан, з якого, виявляється, не так легко вискочити...

Він нараз відчув велику потребу поговорити з серйозною, розумною людиною, котра допомогла б йому збагнути, що ж кінець кінцем діється в країні й що чекає особисто його в цій плутанині досі усталених, а тепер перекинутих сторч понять, і Євграф Фірсович знову глянув у той бік, де сидів, кінчаючи шахову партію, старший лейтенант Прозванцев. Про нього він уже чув, що це не тільки перший тут шахіст, так би мовити — чемпіон камери, але й начитана, всебічно освічена людина, до голосу якої прислухалися в камері всі — військові й невійськові, і навіть блатар Петька чогось побоювався клепати в коридорі начальству на "Самозванцева", як він помилково назвав одного разу старшого лейтенанта.

Прозванцев закінчив грати й, уставши з нар, потягнувся після довгого сидіння й пішов пройтись по камері. Дим і скористався Євграф Фірсович, щоб познайомитись з Прозванцевим. Чемно перепросивши, він спитав дозволу поговорити в своїй справі, й, коли старший лейтенант кивнув головою на знак згоди, коротко виклав історію свого арешту й дивного допиту в НКВС.

— З усього видно, що ви пройдете по троцькізму, — сказав, вислухавши, Прозванцев і крикнув Богдилеві, що саме скручував з махорки цигарку: — Товаришу Богди-лю, сорок!

Євграф Фірсович знав уже, що означає такий вигук, і не звернув на нього уваги. Його вразив такий швидкий і категоричний висновок у його справі цієї серйозної людини, за яку всі тут мали Прозванцева, і він здивовано спитав:

— Як? Невже для цього досить тільки одним-одного допиту?

— А ви що ж — хотіли б, щоб вас вимучували ви-стойками або били? — посміхнувся Прозванцев. — їм це недовго зробити!.. Могли ж мене за три допити оформити як шкідника, тоді як я й досі сном-духом не відаю, чого під час першотравневого параду раптом одвалилося колесо в одній

гарматі. Мало того, що вся обслуга й командир батареї пішли за ґрати, а коли обвинувачення, як по воді, докотились аж до мене, ад'ютанта командувача військової округи, що, мовляв, не забезпечив порядку на параді, та й самого командувача, як переказують, посадили теж згодом — не знаю, чи за те трикляте колесо, чи за щось інше...

Прозванцев з насолодою затягнувся недокурком, що передав йому Богдиль, і сказав:

— От тепер десь пропав Леваневський, і будьте певні, що за нього неодмінно когось посадять: не забезпечив, не організував належно, не сигналізував вчасно... Як завжди тепер: хтось один винний, а відповідати за нього доводиться тисячам.

— Що ж це таке? — притишено спитав Євграф Фірсович, трохи насторожившись од останніх слів Прозванцева й не розуміючи гаразд, куди той гає.

— Ну це ви краще за мене можете визначити: ви ж, здається, історик, — відповів, посміхаючись, Прозванцев.

— Таж це не влазить ні в які історичні аналогії! — заперечив Євграф Фірсович, котрий в історичних подіях бачив досі тільки незламну закономірність і послідовне логічне звершення.

— Чому ж не влазить? — знизав плечима Прозванцев і подивився на свого співбесідника сумовитими розумними очима. — А Велика французька революція? Ро-бесп'єр — Дантона, а там і самого Робесп'єра потягли на гільйотину й взагалі стали падати голови з пліч у якобінців... Як це зветься в історії — термідор, здається?

Іронічна іскорка на мить блиснула в глибині його очей, але він зітхнув і промовив уже зовсім іншим тоном:

— Але як чудово сказав про такі аналогії Маркс: "Те, що раз в історії промайнуло як трагедія, вдруге повторюється як фарс"!

Євграф Фірсович мовчав. При слові "термідор" щось тьохнуло йому в грудях, і він скося глянув убік, чи не чув їхньої розмови стукач Петька, але Петька стирчав коло дверей і цікавився, кого викличуть одержувати передачу. Проте це не заспокоїло Євграфа Фірсовича. Назву місяця липня — термідор за календарем Французької буржуазної революції, — напевно, вживав він і сам, оповідаючи студентам про термідоріанський переворот 1794 року, коли впала влада якобінців і почалась реакція, але йому ніколи й на думку не спадало ототожнювати ті далекі події з тим, що діялось тепер у країні Рад, як це дозволив собі Троцький. Термідор — це слово, взяте безпосередньо з троцькістського лексикону, і Євграф

Фірсович, перепросивши, поспішив одійти далі від "мятежного лейтенанта".

Хоч Євграф Фірсович був дуже вражений одвертіші словами Прозванцева, але йому трохи полегшало на душі, бо відчув, ніби став прозрівати. У цій плутанині дивовижних способів слідства й необгрунтованих судових вироків він мало вже сам не ошукав себе, гадаючи, що наша юстиція через якийсь незбагнений катаклізм зірвалась з своєї твердої основи й полетіла в якусь страшну прірву, тягнучи за собою безліч невинних людей. Але це зовсім не так. Узяти б хоч цього Прозванцева. Яке там дурне колесо від якоїсь фантастичної гармати, коли тут — чистісінької води троцькізм!

Одне тільки не міг збагнути Євграф Фірсович: як це досвідчені слідчі не розпізнали мало прихованого троцькіста Прозванцева, тоді як йому ні сіло ні впало закидали обвинувачення в троцькізмі! Звісно, він не буде писати заяви на Прозванцева: той уже одержав свої десять років, і то байдуже, з якою наличкою повезуть його до далеких таборів, але, коли б Євграфа Фірсовича викликали до слідчого й спитали б, що він думає про підозрюлого лейтенанта, він не затаїв би цієї розмови з справді мятежним лейтенантом і з спокійною совістю висловив би свої припущення щодо

його політичної фізіономії. Дуже можливо, що слідство, не можучи виловити всіх троцькістів, котрі перейшли на нелегальне становище, інколи й помиляється щодо таких людей, як Євграф Фірсович.

Цього дня, в зв'язку з передачами, не було прогулянки. Передачі тривали майже до вечірньої перевірки, і в камері панував піднесений, радісний настрій. Щасливці тремтячими руками виймали з торб сухарі, махорку, сало, цибулю, один знайшов навіть у торбі засмальцьованій клапоть недавнього номера газети, в якому, за допомогою інших, вичитав уривок хронікальної замітки: "...пошуки Леваневського тривають".

Євграф Фірсович нудився в камері. Передачі йому не було, а невгамовне бажання їсти так доймало його, що він намагався не бачити й не чути, як плямкають інші, уминаючи сало, або гризуть сухарі. Рідко хто в камері ділився своїми передачами, бо хронічне недоїдання зро-

било людей егоїстичними й черствими, тому ніхто не запропонував Євграфові навіть житнього сухаря. Це викликало мішане почуття притлумленої образи, самотності, неприязні, яке ще більше загострювало відчуття голоду.

До самої вечірньої перевірки Євграф Фірсович сподівався на чудо: може ж, дружина таки дізналась, куди його запроторено, десь роздобула гроші й — ось-ось його викличуть до дверей одержувати передачу. Але чуда не сталось. Євграфові Фірсовичу нічого не лишалось, як утішати самого себе. Безперечно, дружина кінець кінцем знайде його в цьому вертепі. Можливо, що вона вже була в слідчого й дізналася, де Євграф Фірсович, але слідчий розраїв її нести передачу, бо, мовляв, справа виясняється й незабаром затриманий буде вдома. Та інакше, переконував себе Євграф Фірсович, і не може бути — він же не якийсь там Прозванцев або Богдиль!

Богдиль і тепер, як тільки кінчилась перевірка, повернувся на своє місце на нарах і одразу ж узявся далі їсти щось із передачі, тільки цього разу він підкликав до себе Прозванцева й частував салом із хлібом.

Недобре почуття прокинулося в Євграфа Фірсовича й до Богдиля. Теж мені невинний каштан, що його хтозна-чого засудили на десять років! Та вже коли слідство й не досягнуло чогось, обвинувачуючи Богдиля в зраді, то саме спілкування його з Прозванцевим, людиною явно антипартійних поглядів, викликає неабияку підозру!.. Недарма Євграф Фірсович слухав оті несвітенні байки Богдиля й Прозванцева про їхню невинність.

Такі міркування заспокоїли його, й він ліг спати. Щоб відчутти себе в домашніх обставинах, він став думати про Леваневського, як то було перед самим арештом. Що ж усе-таки сталося з Леваневським? Чи знайшли його нарешті? В якому стані? Де?..

Ранком наступного дня камеру нарешті вивели на прогулянку майже одразу після роздачі хлібних пайок і літепла.

Хоч як намагався Євграф Фірсович лишити з чоти-ристаграмового хлібного кавалка половину на обід, але недоїдання за попередніх днів давалося взнаки, й він не витримав спокуси — їв далі, поки не впорав увесь, дої-

4 Антоненко-Давидович. т. 2 97

даючи вже на ходу з камери. На якийсь час шлунок перестав нудотно вимагати поживи, і через те та ще під впливом заспокійливих міркувань звечора Євграф Фірсович збадьорішав і був у чудовому настрої, наскільки такий може бути в позбавлених волі людей. Як на те й день випав ясний, і після важкої камерної задухи так приємно було дихати свіжим холоднуватим повітрям забайкальського вересневого ранку.

У невеликому тюремному дворі в'язні, йдучи по двоє, утворили широке рухливе коло, в якому Євграфові Фірсовичу довелося йти поряд з клубним витівником Рум'янцевим. Це теж було до речі, бо в Рум'янцева зосереджувалися всі новини, що тим чи іншим способом просочувалися в камеру з волі.

— Так що ж чувати про Леваневського? — спитав Євграф Фірсович.

— Поки що нічого, — ворухнув плечима Рум'янець. — Той привезений учора з Борзі дундук * нічим, крім свого присуду, не цікавиться. Тільки спромігся сказати, що пошуки Леваневського тривають, але це й без нього відомо. На сьогодні повинно бути щось конкретніше.

— Та напевно вже знайшли, — переконливо зауважив Євграф Фірсович. — Ви ж пам'ятаєте, як швидко подали допомогу челюскінцям? Раз-два — і всі челюскінці опинились на суходолі! Ато шукати кілька днів одного з перших Героїв Радянського Союзу, що сам раніш забирав на літак з крижини челюскінців... Не може бути, щоб досі не знайшли!..

У цей час на ґанок вийшов начальник тюремного корпусу сержант Сиволапов.

— От хто знає про Леваневського, його б спитати! — радісно вигукнув Євграф Фірсович, але Рум'янець схопив його за руку, наче боявся, що необізнаний з тюремним режимом новак може справді здійснити свій екстравагантний намір.

— І не здумайте зачіпати цього вертухая! Не оберетесь потім лиха!

— А що таке вертухай? — не зрозумів Євграф Фірсович.

*Дундук (кримін. жаргон) — дурень, телепень.

— Вертухаями звуть конвоїрів-українців. Це через їхні постійні вигуки: "Лягай, не вертухайся!" Немає в світі гіршого конвою, як хахли! Замучать отим своїм "лягай", а то й пристрілять... Місяць тому в нашій камері Капустян, теж українець, просунув крізь ґрати руку, щоб перевірити, чи йде надворі дощ, і — що ви думаєте — отакий вертухай на вишці без усякого попередження прострелив йому долоню. А два тижні тому цей Сиволапов посадив на три доби в карцер лейтенанта Не-скубіна за те, що той, вертаючись з прогулянки, мимохідь зауважив: "Носити командирські пояси сержантам ~ не годиться". Нескубін упізнав на Сиволапові свій пояс з подряпаною вгорі зіркою...

Сиволапов і сьогодні стояв на ґанку корпусу, підперезаний широким нескубівським поясом з блискучою зіркою.

Походячи відкілясь з-під Вінниці, Сиволапов, чи, власне, Сиволап (це вже на військовій службі він додав до свого прізвища закінчення "ов", щоб хоч трохи окультурити його кричущу хахlachчину) дослужився в армії до єфрейтора, й коли після демобілізації йому запропонували вступити у ВОХРу *, він охоче пристав на пропозицію. Ще б пак! Зарплата при всьому готовому — одяг, їжа й приміщення, а робота, як то казали на селі, — не бий лежачого. Тільки не давай нікому попуску, а завжди й скрізь — суворість, пильність і дисципліна. Треба було бути дурнем, щоб не погодитись на ВОХРу й повертатись додому, до осоружного колгоспу за дармовщину гнути цілий день спину!

У ВОХРІ швидко помітили запопадливість до служби Сиволапа й надали йому звання сержанта, а незабаром його наставлено начальником тюремного корпусу. Тепер Сиволап мав усі підстави вважати, що народився під щасливою зіркою.

Глянувши на ручного годинника, він у точно визначений час голосно скомандував хриплуватим тенорком:

* В О Х Р А (аббревіатура) — воєнізована внутрішня охорона місць ув'язнення, певних заводів, складів і т. п.

— Кінча-ай прогулянку! За-аходь!

Заклавши руку за борт шинелі, Сиволап пропускав повз себе здвоєні ряди в'язнів. На його обличчі під удаваним виразом суворості прохоплювалась усмішка самовдоволення, немов під його рукою був не тюремний, а цілий армійський корпус з його полковниками, комбригами й комдивами. Щоправда, ні полковників, ні комдивів йому ще не попадалось до рук — їх тримали в секреті десь далі й глибше від тюрми, — але капітанам і лейтенантам Сиволап уже почав збивати роги. Он іде лейтенант Нескубін поряд з якимось дохляком. Ага, дістав троє діб карцеру й одвертаєш тепер писок! Дістанеш у мене ще більше, якщо патякатимеш чого не слід! А то й передачі позбавлю (тільки, здається, Нескубін, на жаль, не одержує передач)... Нічого, ще придумаю що-небудь, — злісно посміхаючись, подумав Сиволап і перевів очі далі, шукаючи каштана Богдиля. Он, недалеко від Нескубіна, йде він. Здоровий, стерво, й зухвалий! Він мовчить, але дивиться Сиволапові просто в вічі так презирливо, так зневажливо, що Сиволапа аж пересмикує від люті. Попоганяв би ти мене в армії, якби я був під твоєю командою, та тільки ж тепер я над тобою командир! — визивно оглядає він з ніг до голови високого Богдиля, що, переступивши східці ґанку, і сьогодні саркастично глянув на нього, і Сиволап не стримався, щоб бодай чим-небудь дошкулити непокірному капітанові:

— Підтягнись! Підтягнись! Не на бульварі прогулюєшся! — прикрикнув він на Богдиля, але той навіть не оглянувся й пішов далі з високо піднесеною головою. "Ще й досі кирпу гне, гад!" — подумав Сиволап, але тут сталося незвичайне.

З рядів вискочив миршавий чоловік, якого ще не закріпив у корпусі пильним оком Сиволап. Це був Євграф Фірсович.

— Громадянине начальнику! Тільки одне слово скажіть! Одне тільки слово, громадянине начальнику!.. — благально промовив він скоромовкою до отетерілого від несподіванки Сиволапа. — Чи Леваневського знайшли вже?..

Сиволап аж усміхнувся з простодушності миршавого.

— А то ж як! Куди він дінеться! Сидить уже. — І похопившись, що, розмовляючи з в'язем, порушує інструкцію, незлостиво замахав убік лівою рукою: — Ну, проходи, не задержуйся! Таких Леваневських тут повнісінька тюрма, а їх теж треба на проходку виводити. Проходи!

Хтось позаду голосно зареготав, але Євграфові Фірсовичу було не до сміху. Нараз він гостро відчув, що в цій трагікомедії, де він, поза своєю волею, став одним із численних статистів, йому нема на що покласти надії і лишається тільки скоритись лихому фатумові, котрий наосліп тикнув своїм перстом серед інших і на нього.